

Republika Hrvatska
Županijski sud u Karlovcu
Stalna služba u Gospiću
Gospić

GŽ-492/2025-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Županijski sud u Karlovcu, Stalna služba u Gospiću, kao drugostupanjski sud, u vijeću sastavljenom od sudaca Tatjane Radaković Bašić, predsjednice vijeća, Milke Vraneš, sutkinje izjaviteljice i članice vijeća, te Ante Ujevića, kao člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Bedrudina Šećkanovića iz Zagreba, Ilica 33, OIB: 75843061072, kojeg zastupa punomoćnik Timon Sakoman, odvjetnik u Zagrebu, protiv 1. tuženika Tomislava Starčevića iz Karlovca, Domobrankska ulica 31, OIB: 96452480596, 2. tuženice Zdenke Vedrina iz Karlovca, Frana Bulića 14, OIB: 91158076828, 3. tuženice Koraljke Sansović iz Zagreba, Ilica 33, OIB: 98741097705, 4. tuženika Željka Starčevića iz Karlovca, Naselje Marka Marulića 10, OIB: 22476947251, 5. tuženika Petra Kufnera iz Poreča, Rovinjska 39, OIB: 44232968057, svi zastupani po Borni Lončaru, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Lovrić&Klobučar j.t.d. iz Zagreba i 6. tuženice Zdenke Šećkanović iz Zagreba, Bijenička cesta 61, OIB: 00769440412, radi proglašenja ovrhe nedopuštenom, odlučujući o žalbi tužitelja izjavljenoj protiv presude Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj P-911/2023-55 od 12. svibnja 2025., na sjednici vijeća održanoj 26. rujna 2025.

p r e s u d i o j e:

Odbija se žalba tužitelja kao neosnovana, potvrđuje se presuda Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj P-911/2023-55 od 12. svibnja 2025.

Obrazloženje

1. Presudom suda prvog stupnja presuđeno je:

"I. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja Bedrudina Šećkanovića koji glasi:

"I. Proglašava se nedopuštenom ovrha određena rješenjem o ovrsi br. Ovr2567/2020 Općinskog građanskog suda u Zagrebu od 22. 1. 2021. koja je provedena u korist Tomislava Starčevića, OIB 96452480596, Domobrankska ulica 31, 47000 Karlovac, Zdenke Vedrina, OIB 91158076828, Frana Bulića 14, 47000 Karlovac, Koraljka Sansović iz Zagreba, Ilica 33, OIB: 98741097705, Željko Starčević, OIB 22476947251, Naselje Marka Marulića 10, Karlovac, Petar Kufner, OIB 44232968057, Rovinjska 39, 52440 Poreč i to predajom stana u Zagrebu, Ilica 33, II

kat, koji se sastoji od tri sobe, sobice, kuhinje, kupaoalice, smočnice, zahoda, ostalih zatvorenih prostorija i hodnika površine 138,51 m² bez osoba i stvari tuženicama.

II. Utvrđuje se pravo na posjed stana u Zagrebu, Ilica 33, II. kat koji se sastoji od tri sobe, sobice, kuhinje, kupaoalice, smočnice, zahoda, ostalih zatvorenih prostorija i hodnika površine 138,51 m², u korist Bedrudina Šećkanovića iz Zagreba, Ilica 33, OIB: 75843061072.

III. Utvrđuje se pravo na posjed stana u Zagrebu, Ilica 33, II. kat koji se sastoji od tri sobe, sobice, kuhinje, kupaoalice, smočnice, zahoda, ostalih zatvorenih prostorija i hodnika površine 138,51 m², u korist Zdenke Šećkanović iz Zagreba, Ilica 33/II, OIB: 00769440412."

II. Nalaže se tužitelju Bedrudinu Šećkanoviću naknaditi 1. tuženiku Tomislavu Starčeviću, 2. tuženici Zdenki Vadrina, 3. tuženici Koraljki Sansović, 4. tuženiku Željku Starčeviću i 5. tuženiku Petru Kufneru parnični trošak u iznosu od 2.100,00 EUR, u roku od 15 dana."

2. Protiv navedene presude u pravovremenom roku žali se tužitelj izrekom ne navodeći određene žalbene razloge, a kako se iz žalbe može zaključiti žali se zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, a samim time i pogrešne primjene materijalnog prava, osporava ocjenu u postupku provedenih dokaza, čime očito upućuje na relativno bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavak 1. u vezi sa člankom 8. ZPP-a. U žalbi ističe da su činjenično i pravno neutemeljena stajališta prvostupanjskog suda u pravcu da 6. tužena Zdenka Šećkanović nema valjani pravni osnov za posjedovanje nekretnine koja je predmet ovog spora. Tužitelj smatra da ista ima pravni osnov iz svog statusa najmoprimca, a koji status i dalje ima usprkos pravomoćno donesene presude. Taj status temelji na činjenici rođenja i dugogodišnjeg stanovanja u stanu koji je njen dom i koji joj je bio garantiran stanarskim pravom njenih prednika. Smatra da 6. tužena ima pravo na dom, te da je sud bio dužan raspraviti i o tom zahtjevu, a što nije učinio. Posebno ističe da je tužitelj osoba starije životne dobi, umirovljenik s izrazito malom mirovinom, jako lošeg zdravstvenog stanja, te je u teškoj životnoj i financijskoj situaciji, uslijed čega mu je bilo otežano pronalaženje drugog smještaja. U bitnom ističe prigovore i navode koje je isticao i tijekom prvostupanjskog postupka, osporavajući pravna stajališta i zaključke prvostupanjskog suda navedene u obrazloženju pobijane presude. U žalbi predlaže da drugostupanjski sud preinači pobijanu presudu na način da usvoji tužbeni zahtjev od 19. veljače 2025. ili podredno da ukine prvostupanjsku presudu i predmet vrati prvostupanjskom sudu.

3. Na žalbu tužitelja nije odgovoreno.

4. Žalba nije osnovana.

5. Ispitujući pobijanu presudu kao i postupak koji joj je prethodio, ovaj sud nije utvrdio ni da bi bile počinjene ostale bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11 – pročišćeni tekst, 25/13, 28/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23, dalje: ZPP), a na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti temeljem odredbe članka 365. stavka 2. ZPP-a.

6. Nije počinjena ni bitna povreda odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavak 1., u svezi članka 8. ZPP-a, budući je prvostupanjski sud raspravio sve tvrdnje na kojima stranke temelje svoje zahtjeve i prigovore, te je na osnovi izvedenih dokaza i njihove ocjene (članka 8. ZPP-a) pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje odlučno za pravilnu primjenu materijalnog prava.

7. Ocjenom rezultata provedenih dokaza sud je utvrdio sljedeće pravno relevantne činjenice:

- da iz zaključka prvostupanjskog suda posl. br. Ovr-2567/2020 od 10. svibnja 2021. proizlazi da je istim tužitelj kao treća osoba upućen u roku od 15 dana od dostave zaključka pokrenuti parnicu radi proglašenja ovrhe nedopuštenom,

- da se u obrazloženju zaključka navodi kako je tužitelj u svom prigovoru naveo da je nekretnina koju koristi njegov jedini dom više od 30 godina, da je u posjedu iste, da ovršnom ispravom njemu nije naloženo iseliti iz predmetne nekretnine, odnosno da ima prava koja sprječavaju ovrhu i to pravo na pravično suđenje iz članka 29. Ustava Republike Hrvatske i članka 4. Zakona o sudovima, pravo na pošteno suđenje iz članka 6.1. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, pravo na dom iz članka 34. Ustava Republike Hrvatske i članka 8. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, pravo na život iz članka 21. Ustava Republike Hrvatske te pravo na zaštitu od nečovječnog i ponižavajućeg postupanja iz članka 3. Konvencije, pravo na zaštitu faktičnog posjeda iz članka 20. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima (Narodne novine broj 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08, 38/09, 153/09, 143/12, 152/14, 81/15 i 94/17 – dalje: ZV) i pravo zadržanja iz članka 164. ZV-a i članka 72. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23 - dalje: ZOO),

- da iz rješenja Županijskog suda u Zadru posl. br. GŽ Ovr-41/2025 od 27. ožujka 2025. proizlazi da je istim odbijena žalba ovdje 6. tuženice, a tamo ovršenice Zdenke Šećkanović kao neosnovana, te je potvrđeno rješenje prvostupanjskog suda posl. br. Ovr-2567/2020 od 7. siječnja 2025. kojim je utvrđeno da je ovrha u tom ovršnom predmetu dovršena,

- da iz prvostupanjskog spisa posl. br. Ovr-2567/2020 kroz sustav e-spisa proizlazi da je rješenje Županijskog suda u Zadru uručeno strankama,

- da prema odredbi članka 60. stavak 3. Ovršnog zakona (Narodne novine broj 112/12, 25/13, 93/14, 55/16, 73/17, 131/20, 114/22 i 6/24, dalje: OZ-a) podnositelj prigovora može parnicu pokrenuti i nakon proteka roka koji mu je sud odredio sve do dovršetka ovršnog postupka, ali je u tom slučaju dužan snositi troškove prouzročene prekoračenjem tog roka. Iz navedene odredbe proizlazi da nakon dovršetka ovršnog postupka odluka o tužbenom zahtjevu kojim se predlaže ovrhu proglasiti nedopuštenom više nema utjecaja na ovršni postupak,

- da je tužitelj upućen na pokretanje ove parnice u svojstvu treće osobe povodom izjavljenog prigovora,

- da je ovrha koja se vodila pred prvostupanjskim sudom pod posl. br. Ovr-2567/2020 pravomoćno dovršena,

- da je tužitelj podneskom od 19. veljače 2025. uz tužbeni zahtjev radi proglašenja ovrhe nedopuštenom dodao i zahtjev radi utvrđenja prava na posjed predmetne nekretnine u korist tužitelja i u korist 6. tužene,

- da je jedini tužitelj u ovom postupku Bedrudin Šećkanović, slijedom čega isti nije aktivno legitimiran podnijeti zahtjev radi utvrđenja prava na posjed predmetnog

stana 6. tužene Zdenke Šećkanović, koja nije na tužiteljskoj strani u konkretnom predmetu,

- da tužitelj podneskom od 19. veljače 2025. nije preinačio tužbu kada je uz zahtjev radi proglašenja ovrhe nedopuštenom istaknuo i zahtjev radi utvrđenja njegovog prava na posjed stana, slijedom čega je sukladno odredbama članka 60. stavak 4. OZ-a i članka 187. stavak 3. ZPP-a, u ovom predmetu odlučeno i o tužbenom zahtjevu tužitelja radi utvrđenja njegovog prava na posjed na predmetnom stanu.

8. Ovdje prije svega valja istaknuti da je predmet ispitivanja u ovom žalbenom stadiju određen sadržajem pobijane sudske odluke – dakle, presude prvostupanjskog suda kojom je odbijen tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan. Stoga ovaj sud nije ovlašten ispitivati sadržaj postupanja ovršnog suda u pravomoćno dovršenom ovršnom postupku poslovni broj Ovr-2567/2020 po prijedlogu 1.- 5. tuženika, a protiv 6. tužene i to radi ispražnjenja i predaje nekretnine u posjed, a temeljem ovršne isprave – presude Županijskog suda u Zagrebu poslovni broj GŽ-4829/2019 od 10. ožujka 2020.

9. Polazeći od stajališta prvostupanjskog suda o odlučnom značaju činjenice pravomoćnog dovršetka postupka ovrhe broj Ovr-2567/2020 na ishod predmetne parnice, a u odnosu na žalbene navode tužitelja, kojima osporava tu odluku potrebno je odgovoriti da je tužitelj na pokretanje ove parnice upućen u svojstvu treće osobe, povodom izjavljenog prigovora što determinira primjenu odredbe članka 59. i članka 60. OZ-a.

10. Prema odredbi članka 60. stavak 3. OZ-a podnositelj prigovora može parnicu pokrenuti i nakon proteka roka koji mu je sud odredio sve do dovršetka ovršnog postupka, ali je u tom slučaju dužan snositi troškove prouzročene prekoračenjem tog roka. Iz navedene odredbe proizlazi da nakon dovršetka ovršnog postupka odluka o tužbenom zahtjevu kojim se predlaže ovrhu proglasiti nedopuštenom više nema utjecaja na ovršni postupak.

11. Da je tome tako sud zaključuje iz činjenice da Ovršni zakon posebno normira situaciju kada je ovršenik povodom izjavljene žalbe upućen na pokretanje parnice radi proglašenja ovrhe nedopuštenom (članak 52., članak 53. i članak 55. OZ-a) od one kada treća osoba povodom izjavljenog prigovora bude upućena na pokretanje takve parnice (članak 59. i članak 60. OZ-a). Ovršni zakon u odnosu na treću osobu ne propisuje ni mogućnost naknade štete (kao u članku 56. OZ-a), niti mogućnost protuovrhe (kao u članku 62. OZ-a).

12. S obzirom da je tužitelj upućen na pokretanje ove parnice u svojstvu treće osobe povodom izjavljenog prigovora, primijeniti se mogu samo odredbe članka 59. i članka 60. OZ-a koje reguliraju takvu pravnu situaciju. Kako je ovrha koja se vodila pred prvostupanjskim sudom pod posl. br. Ovr-2567/2020 pravomoćno dovršena to odluka o tužbenom zahtjevu kojim se predlaže ovrhu proglasiti nedopuštenom više nije ni od kakvog pravno relevantnog značaja na ovršni postupak koji je već pravomoćno dovršen.

13. Nije sporno da je tužitelj u ovom postupku podnio i zahtjev radi utvrđenja prava na posjed predmetnog stana, podneskom od 19. veljače 2025. ističući prigovor prava na dom, navodeći da u predmetnom stanu živi od 1985. pa do 8. listopada 2024., prvostupanjski sud je pravilno zaključio da je tužitelj razvio dovoljne i kontinuirane veze s predmetnom nekretninom na način da upravo tu nekretninu smatra svojim domom, a au smislu odredbe članka 8. stavak 1. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljenih prava Vijeća Europe.

14. Sukladno članku 8. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda Vijeća Europe ("Narodne novine - Međunarodni ugovori" 18/97, 6/99, 8/99, 14/02 i 1/06 - dalje: Konvencija) svatko ima pravo na poštivanje svog doma, a javna vlast se neće miješati u ostvarivanje tog prava, osim u skladu sa zakonom i ako je u demokratskom društvu to nužno radi interesa državne sigurnosti, javnog reda i mira ili gospodarske dobrobiti zemlje te radi sprječavanja nereda ili zločina, radi zaštite zdravlja ili morala ili radi zaštite prava i sloboda drugih. To "pravo na dom" u značenju koje mu daje Konvencija izvodi se iz članka 34. stavak 1., u vezi s mjerodavnim dijelom članka 35. i članka 16. stavak 2. Ustava Republike Hrvatske ("Narodne novine" broj 56/90, 135/97, 08/98, 113/00, 124/00, 41/01, 55/01, 76/10, 85/10 i 5/14) po kojima je dom nepovrediv, svakom se jamči štovanje i pravna zaštita njegovog osobnog i obiteljskog života, te svako ograničenje sloboda ili prava mora biti razmjerno naravi i potrebi za ograničenjem u svakom pojedinom slučaju.

15. Radi ocjene da li provedeno iseljenje u ovršnom postupku predstavlja miješanje države u pravo tužitelja na dom, potrebno je odgovoriti da li bi takvo miješanje bilo opravdano, odnosno da li bi u smislu članka 34., u vezi s mjerodavnim dijelom članka 35. i članka 16. Ustava Republike Hrvatske, te članka 8. stavak 2. Konvencije bilo u skladu sa zakonom.

16. Pravilno prvostupanjski sud smatra, u konkretnom slučaju, da bi miješanje bilo zakonito jer su 1. – 5. tuženici, a ujedno ovrhovoditelji u ovršnom postupku suvlasnici nekretnine, dok tužitelj nema valjani pravni osnov za posjedovanje nekretnine. Također niti 6. tužena Zdenka Šećkanović koja je uvela tužitelja u posjed predmetne nekretnine također nema valjan pravni osnov za posjedovanje nekretnine, a s obzirom da nema status zaštićenog najmoprimca te je protiv iste donesena pravomoćna presuda kojom joj je naloženo da iseli iz nekretnine i istu preda u posjed vlasnicima slobodnu od osoba i stvari.

17. Nadalje, daljnje pitanje na koje je bilo potrebno odgovoriti jest da li bi takvo miješanje u pravo na dom imalo cilj koji bi bio legitiman, dakle, da li bi miješanje države u smislu iseljenja tužitelja bilo provedeno "radi interesa državne sigurnosti, javnog reda i mira, gospodarske dobrobiti zemlje, te radi sprječavanja nereda ili zločina, radi zaštite zdravlja i morala ili radi zaštite prava i slobode drugih".

18. U odnosu na to pitanje valja reći da je i prema ocjeni ovog suda miješanje u konkretnom slučaju usmjereno na postizanje legitimnog cilja. Naime, 1.-5. tuženici – ovrhovoditelji su vlasnici nekretnine, dok tužitelj, kao ni 6. tuženica koja je uvela tužitelja u posjed nekretnina i dopuštala mu biti u posjedu, nemaju nikakav pravni osnov za korištenje nekretnine. Kako su svi dužni postupati sukladno zakonu i poštivati

pravni poredak to je radi zaštite prava drugih, u konkretnom slučaju 1.-5. tuženika – ovrhovoditelja koji su vodili više sudskih postupaka kako bi ostvarili svoje pravo na mirno uživanje vlasništva, nužno iseliti tužitelja iz predmetne nekretnine.

19. Konačno, pitanje na koje je još potrebno odgovoriti jest to da li bi mjera za iseljenje tužitelja bila razmjerna legitimnom cilju koji se želi postići, odnosno da li bi bila nužna u demokratskom društvu (što znači da za tom mjerom postoji prijetnja društvena potreba), a sve u smislu članka 16. stavak 2. Ustava i članka 8. stavak 2. Konvencije. Dakle, potrebno je ocijeniti postoji li dovoljni stupanj razmjernosti između mjere koja se traži (iseljenje) i legitimnog cilja koji bi se tom mjerom ostvario.

20. U ovom konkretnom i specifičnom slučaju sud je uzeo u obzir da je tužitelj osoba starije životne dobi, umirovljenik s izrazito malom mirovinom, jako lošeg zdravstvenog stanja i u teškoj životnoj i financijskoj situaciji, uslijed čega bi mu bilo otežano pronalaženje drugog smještaja. Međutim, s druge strane, a s obzirom da je tužitelj teško bolestan s minimalnim financijskim prihodima, to je istog, a sukladno odredbi članka 292. stavak 1. Obiteljskog zakona ("Narodne novine" br. 103/15, 98/19, 47/20, 49/23 i 156/23) dužno uzdržavati punoljetno dijete, odnosno ovdje saslušani svjedok Alen Šećkanović. Također, a u slučaju izostanka uzdržavanja od strane djeteta, osobi kao što je tužitelj trebale bi pomoći i odgovarajuće državne institucije socijalne skrbi, koje bi mu trebale pružiti odgovarajuću skrb i osigurati adekvatan smještaj. Sud je mišljenja da teret starosti, bolesti i teških životnih i financijskih prilika tužitelja ne bi smio pasti isključivo na 1.-5. tuženike kao vlasnike nekretnine, koju nisu u mogućnosti ni na koji način koristiti već godinama.

21. Naime, 1.-5. tuženici kao vlasnici predmetne nekretnine također uživaju zaštitu svog prava koje je zajamčeno Protokolom br. 1. uz Konvenciju za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda. Tako je člankom 1. Protokola br. 1. propisano da svaka fizička i pravna osoba ima pravo na mirno uživanje svojega vlasništva. Nitko se ne smije lišiti svoga vlasništva, osim u javnom interesu, i to samo uz uvjete određene zakonom i općim načelima međunarodnoga prava. Nadalje, prema odredbama članka 30. stavak 1. i 2. ZV-a pravo vlasništva je stvarno pravo na određenoj stvari koje ovlašćuje svog nositelja da s tom stvari i koristima od nje čini što ga je volja te da svakoga drugoga od toga isključi, ako to nije protivno tuđim pravima i zakonskim ograničenjima. U granicama iz st. 1. ovog članka vlasnik ima, među ostalim, pravo posjedovanja, uporabe, korištenja i raspolaganja svojom stvari.

22. Dakle, kako su ovdje suprotstavljena dva prava i to pravo na dom tužitelja i pravo na zaštitu vlasništva 1.-5. tuženika, oba zajamčena Konvencijom za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, uz uvažavanje svih navedenih okolnosti na strani tužitelja, prvostupanjski sud je pravilno ocijenio da miješanje nije nerazmjerno. Vlasnici nekretnine, 1.-5. tuženici, moraju imati mogućnost ostvariti sva prava koja izviru iz njihovog prava vlasništva predmetne nekretnine pa tako i tražiti iseljenje bespravnog posjednika, odnosno predaju u posjed nekretnine od strane osoba koje istu neovlašteno koriste. Ovdje valja dodati još i to da tužitelj (kao ni 6. tuženica) ne plaća nikakvu naknadu za korištenje predmetne nekretnine, a što je sud utvrdio na temelju iskaza 6. tuženice.

23. I presudom Europskog suda za ljudska prava u predmetu Statileo protiv Republike Hrvatske, u bitnom i između ostalog, utvrđeno je kako je primjenom odredbi Zakona o najmu stanova, prevelik individualni teret prebačen upravo na vlasnike stanova pa ni u duhu te odluke ne može se zaključiti da bi iseljenje tužitelja koji godinama bespravno živi u nekretnini u centru Grada Zagreba (Ilica 33), površine 138,51 m² bez da za to plaća bilo kakvu naknadu, u situaciji kada su vlasnici stana godinama vodili sudske postupke u kojima su ishodili pravomoćne sudske presude u svoju korist, između ostalog i za iseljenje i predaje u posjed, bilo nerazmjerno legitimnom cilju koji se treba ostvariti iseljenjem, a to je zaštita prava 1. – 5. tuženika na mirno uživanje vlasništva.

24. Iz presude Županijskog suda u Zagrebu posl. br. GŽ-4829/2019 od 10. ožujka 2020. proizlazi kako je istom naloženo 6. tuženici Zdenki Šećkanović iseliti iz predmetnog stana na adresi Ilica 33, Zagreb te stan slobodan od osoba i stvari predati ovdje 1.-5. tuženicima. U tom postupku tuženica je bila samo Zdenka Šećkanović, a sve iz razloga što je kao pravna slijednica ranijih nositelja stanarskog prava potencijalno imala prava na predmetnom stanu kao kao zaštićeni najmoprimac prema odredbama Zakona o najmu stanova ("Narodne novine" br. 91/96, 48/98, 66/98, 22/06, 68/18 i 105/20 – dalje: ZNS). Dakle, kako je nekada pošten posjed tog stana, kao najmoprimac, imala 6. tuženica Zdenka Šećkanović, to su pravilno 1.-5. tuženici sudske postupke, a u vezi s predmetnim stanom, vodili upravo protiv Zdenke Šećkanović. To je i razlog zbog čega su ishodili pravomoćnu presudu radi iseljenja upravo protiv Zdenke Šećkanović.

25. Odredbom članka 22. stavak 4. ZNS-a, ako se najmoprimac ne iseli iz stana u otkaznom roku, najmodavac može nadležnom sudu podnijeti tužbu za iseljenje najmoprimalca. Kako su tužbu radi iseljenja 6. tuženice, vlasnici stana, a ovdje 1.-5. tuženici podnijeli jer se 6. tuženica nije iselila iz predmetnog stana u otkaznom roku, a kako je to razvidno i iz presude Županijskog suda u Zagrebu posl. br. GŽ-4829/2019 od 10. ožujka 2020., to su istu pravilno i u skladu s citiranom odredbom ZNS-a, podnijeli samo protiv 6. tuženice Zdenke Šećkanović, najmoprimalca. Ovdje tužitelj nije bio najmoprimac niti je imao bilo kakav status na tom stanu, a sukladno odredbama ZNS-a. Stoga 1.-5. tuženici nisu bili niti dužni tužbu radi iseljenja podnijeti i protiv tužitelja. S obzirom da je status najmoprimalca imala Zdenka Šećkanović te je bila u pravnom odnosu s 1.-5. tuženicima sukladno odredbama ZNS-a, to je upravo Zdenka Šećkanović bila dužna predati stan u posjed 1.- 5. tuženicima na temelju pravomoćne sudske presude i to slobodan od osoba i stvari. Svako drugačije tumačenje bilo bi pretjerano otegotno za najmodavce, ovdje 1.- 5. tuženike, a kada bi se od njih zahtijevalo da vode sudski postupak radi iseljenja protiv svake osobe koja je u posjed stupila isključivo na temelju dopuštenja i odobrenja najmoprimalca, bez zasnivanja posebnog pravnog odnosa s najmodavcem.

26. U odnosu na žalbene navode tužitelja u kojima ukazuje da nije imao pravično i pošteno suđenje jer je iseljen iz svog doma, potrebno je istaknuti da je iseljenju prethodio sudski postupak, odnosno dva sudska postupka koji su trajali čitav niz godina, odnosno dvadesetak godina, a vodili su se protiv jedine osobe, protiv koje su se mogle voditi sukladno odredbama ZNS-a i to protiv nekadašnjeg najmoprimalca Zdenke Šećkanović.

27. Nisu osnovani ni žalbeni prigovori u kojima se tužitelj, kako tijekom postupka, tako i sada u žalbi pozivao na odredbu članka 20. ZV-a budući je prema navedenoj odredbi samovlast zabranjena, bez obzira na to kakav je posjed, nitko ga nema pravo samovlasno smetati, ako i smatra da ima jače pravo na posjed. Međutim, odredbom članka 4. istog članka propisano je da nije samovlasno smetanje posjeda ako je čin oduzimanja ili smetanja posjeda dopušten zakonom ili odlukom suda. Budući je u konkretnom slučaju ovrha određena na temelju pravomoćne sudske presude kojom je naloženo iseljenje i predaja u posjed, to se ne radi o samovlasnom smetanju posjeda, neovisno o tome što sudska odluka nije donesena protiv tužitelja već samo protiv 6. tužene Zdenke Šećkanović.

28. I u odnosu na prigovor prava zadržanja iz članka 164. ZV-a prvostupanjski sud je pravilno odgovorio da se takav prigovor ne može isticati u konkretnom postupku u kojem se predlaže ovrhu proglasiti nedopuštenom, te utvrditi pravo na posjed, već se takav prigovor, a prema odredbi članka 164. stavak 2. ZV-a može isticati u onom postupku u kojemu vlasnik zahtjeva predaju stvari u posjed.

29. Dakle, iz naprijed navedenog proizlazi da je prvostupanjski sud tijekom postupka i u pobijanoj presudi raspravio na pravilan i adekvatan način sve prigovore tužitelja (koje tužitelj ponavlja sada i u žalbi) o čemu je dao jasne, određene i logične razloge, slijedom čega je pravilnom ocjenom svih provedenih dokaza i pravilnom primjenom materijalnog prava odbio kao neosnovane tužbene zahtjeve tužitelja.

30. Prema tome, utvrđeno činjenično stanje, pravne zaključke i primjenu materijalnog prava od strane suda prvog stupnja u cijelosti prihvaća i ovaj drugostupanjski sud, budući je isto u cijelosti utemeljeno na rezultatima provedenog dokaznog postupka i pravilnoj ocjeni svih u postupku provedenih dokaza sukladno odredbi članka 8. ZPP-a, a koju ocjenu tužitelj neosnovano osporava, ponavljajući iste prigovore kao i tijekom postupka, te preocjenjujući u postupku provedene dokaze u svom subjektivnom smislu, nasuprot pravilnoj ocjeni danoj od strane prvostupanjskog suda.

31. Osim toga, sud prvog stupnja je za naprijed rečena činjenična utvrđenja i svoja pravna stajališta dao uvjerljive i logične zaključke koje prihvaća i ovaj sud, s time da tužitelj svojim žalbenim navodima nije doveo u sumnju naprijed opisana činjenična utvrđenja suda prvog stupnja, kao i njegova stajališta.

32. Dakle, pobijana presuda u cijelosti je zakonita i temelji se na rezultatima provedenog dokaznog postupka, dok je obrazloženje presude jasno i logično i u potpunosti utemeljeno na pravilno utvrđenom činjeničnom stanju i pravilno primijenjenom materijalnom pravu.

33. Odluka o troškovima postupka pravilna je i zakonita, kako po osnovi tako i po visini, pravilno je obrazložena i utemeljena na odredbama članka 154. stavak 1. i članka 155. stavak 1. ZPP-a i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine 138/23).

34. Slijedom navedenog valjalo je na temelju odredbe članka 368. stavak 1. ZPP-a žalbu tužitelja odbiti kao neosnovanu, a prvostupanjsku presudu potvrditi.

U Gospiću, 26. rujna 2025.

Predsjednica vijeća:

Tatjana Radaković Bašić

Broj zapisa: **9-3087d-84399**

Kontrolni broj: **0d3a4-f2c3d-1f8cc**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Županijski sud u Karlovcu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.